

Styrke, slog Pigerne en Kreds om dem og hilste den Sejrende med entusiastisk Bifald og den Overvundne med Udbrud af Latter. En fremmed Kvinde sagde til Gorgo, Leonidas' Hustru: »I Kvinder fra Lacedæmonien, I er de eneste Kvinder i Verden, som regerer Eders Mænd!« hvortil Gorgo svarede: »Men vi er ogsaa de eneste Kvinder i Verden, der frembringer Mænd!«

Athens Borgerinder kunde ikke staa Maal med Nabostatens. De havde hverken et politisk Standpunkt, en gennemført Opdragelse eller nogensomhelst Interesse ud over deres Hjem og Religion, og det overrasker ikke, at ingen atheniensisk Kvinde nogensinde udmærkede sig i nogen Gren af Videnskab, Litteratur eller Kunst. Hendes Liv henlevedes i næsten orientalsk Afspærring fra Omverdenen, og hun tillodes aldrig at være tilstede ved Gæstebud. Hun kunde ingen anden ægte end en Borger, og det var hendes Pligt: at forblive indenfor sit Hjem fire Vægge og at leve i Lydighed mod sin Husbond. Hun forfærdigede sin Husbonds og sine Børns Klædninger og passede Husholdningen.

Herefter gives der i Bogen en Beskrivelse af Roms Kvinder, og det kan ikke nægtes, at Forfatteren her tilintetgør mange tilvante Forestillinger. Vi har nu engang lært, at den romerske Kvinde traadte frem som en majestætisk Skikkelse, æret, værdig og fri. Sandt nok, hun sad i den store Hal i sin Husbonds Hjem, og der modtog hun sine Gæster; og hun var vant til at gaa og komme uden nogen Hindring. Dog stod hun helt og holdent under sin Husbonds Kontrol, og han kunde begære Skilsmisse fra hende, saa snart han lystede. De romerske Mænd lader til at have benyttet sig af de uretfærdige Love, som stillede Hustruerne forsvarsløse ligeoverfor deres Luner. Saaledes slaar en Mand sin Hustru til Døde, fordi han griber hende i at bryde den Lov, som forbyder Kvinder at smage Vin. En anden Mand sender sin Hustru bort, fordi hun har vist sig paa Gaden uden Slør, og en tredje, fordi han har set hende tale offentligt med en frigiven Kvinde.

Til sidst bestemte de romerske Kvinder, at der maatte være en Grænse for, hvad man kunde udholde, og i Aaret 331 før Christus tog de en uhyggelig og frygtelig Hævn. I hint Aar døde mange Mænd i Rom paa en uudgrundelig Maade, og en Slave forraadte den Kendsgerning, at 170 romerske Matroner af de bedste Patricier-Familier regelmæssigt beskæftigede sig med at brygge Gift, hvormed de kunde dræbe deres Mandfolk. Utallige var de individuelle Eksempler paa, at Mænd blev forgiftede af deres Hustruer, Mødre, Søstre og Døtre til Hævn for et Liv i uudholdelig Elendighed og Undertrykkelse.

I 215 før Christus truedes man med Vedtagelsen af en forhadet Lov, der end mere indskrænkede de romerske Kvinders Frihed. Man tror at læse en Avis fra vore Dage, naar man ser de Forholdsregler, de tog deres Tilflugt til for at forebygge dens Gennemførelse.

„De lod Huset skotte sig selv, og de styrtede ud paa Gader og offentlige Pladser, og dér anfaldt de alle de Mænd, der havde Stemme. Det var ligegyldigt om de kendte dem eller ikke, de anfaldt Fremmede lige saa vel som gode Bekendte. De holdt Møder for sig selv og havde hemmelige Raadslagninger, og hver Dag voksede deres Tal. Og romerske Borgerinder, der boede i fjerne Byer og Landsbyer, strømmede til Rom for at hjælpe deres Søstre; og der var ikke en Sten, der ikke blev løftet. De gik til Adelen, de talte med Consuler og med Prætorer. Til sidst var man lige ved den Dag, da Afstemningen skulde tages i den offentlige Forsamling. Et stort Møde holdtes Aftenen forud. En af Consulerne, den stridbare, rødhaarede Cato, holdt en hadglødende Tale mod Matronerne. Andre sluttede sig til hans Modstand. Men Kvinderne var resolute. De stod tidligt op og samlede sig i store Masser, og de omgav de uvillige Tribuners Huse, og — Tribunerne gav efter.

Cato's Tale i Senatet ved denne historiske Lejlighed skulde man kunne tro skaaren lige ud af en Kvindestemmerets-Debat i det nuværende engelske Underhus.

„Hvis Mændene havde hævdet deres Rettigheder og deres Værdighed indenfor Familiens Kreds, vilde Kvinderne aldrig være brudte ud i Offentligheden, saaledes som ved denne Lejlighed! Dersom blot Kvinderne havde den mindste Skamfølelse, vilde de forstaa, at det ikke passer sig for dem at vise den mindste Interesse for hvilke Love, der vedtages, og hvilke, der bliver annullerede. Men som det nu er, lader det til, at vi tillader dem at tage Del i Politik. Dersom de fortsætter hermed, kan man aldrig vide, hvortil det vil føre. Thi begynder de først med at blive lige med os, vil de snart ende med at faa Overtaget over os.“

Efter »Women's Franchise«.

Landskvindestemmeretsforeningen i Norge.

Ved at se denne Organisations Constitution, har vi opdaget, at vi har taget Fejl i vor Tro paa, at Fru Statsminister Qvam har dannet den. Mange dygtige Kvinder fra Kvindestemmeretsforeningen i Christiania forlod denne og dannede Landskvindestemmeretsforeningen for hvilket *Frk. Gina Krog* stod i Spidsen. Som fortalt i vort forrige Nummer blev *Fru Statsminister Qvam* fra første Øjeblik dens Formand og ihærdige Forkæmper.

Langtfra at hvile sig paa sine Laurbær, gaar Landskvindestemmeretsforeningen bestandigt videre og indgiver Forslag om, at § 50 af Norges Constitution skal lyde saaledes:

Alle norske Borgere, Mænd og Kvinder, som har fyldt deres 25de Aar, og har beboet Landet i fem Aar er berettigede til at stemme.

Petitionens Ordlyd er følgende:

Til Stortinget.

Landskvindestemmeretsforeningens Hovedstyre tillader sig herved at henlede Storthingets Opmærksomhed paa, at norske Kvinder sikkert venter, at Stortinget nu over Retfærdighed ligeoverfor Landets kvindelige Borgere ved at gennemføre Kvinders statsborgerlige Stemmeret.

Vi henviser til de Finske Mænds Højsind og Forstaaelse af Tidens Krav, da Finlands Storting den 28. Maj 1906 vedtog Kvinders statsborgerlige Stemmeret.

Vi vil ogsaa fremholde, at Norges Kvinder har næret den Tro, at saasnart Landets Mænd, slig som i 1905, har faaet Syn for, hvilken Samfunds-Uret der hidtil er øvet mod Halvdelen af Landets Borgere, da blev Norges Storting den Nationalforsamling, som først gik til at gennemføre fuld Retfærdighed — lige Ret for Alle. Med det Exempel for Øje, som Australien, Ny Zeeland og flere amerikanske Stater frembyder efter Indførelsen af statsborgerlig Stemmeret for Kvinder, tør man trygt udtale Forvisningen om, at ogsaa i Norge Kvinders Stemmeret vil fremme et alsidigt Samarbejde mellem Mænd og Kvinder, der skal føre frem til Gennemførelse af de Opgaver, som foreligger, og af hvis heldige Løsning vort Lands fremtidige Velfærd og Anseelse afhænger.

Lad Norges Storting, tro mod sine bedste Traditioner, gaa foran og i Fredens Dage give Kvinderne den Ret, som fælles Kampe og Lidelser for Landets Selvstændighed har bragt Finlands Mænd til at dele med dets Kvinder.

Skuf os ikke ved at opsætte, til I tvungne af Forholdenes Magt bliver nødt til at skaffe os den Ret, som vi beder om.

I Ærbødighed

F. M. Qvam,

Formand.

Elise Welhaven-Gunnerson.

Marie Kjolseth,

Sekretær.

De social demokratiske Kvinder.

Socialisternes internationale Kongress afholdtes i Stuttgart fra 18de til 23de August. Forud for denne havde de S. D. Kvinder en stor Konference den 17de, til hvilken 12 Lande havde sendt 58 Delegerede. Den Kendsgerning, at det social-demokratiske Kvindemøde gik forud for den S. D. Kongress vidner nok som om, at den Tid er svunden, da social-demokratiske Kvinders Ønsker og Interesser var identiske med deres Mænds. Den hollandske Kvinde-Delegerede siger herom: »Naar vi fremdrager i vor Erindring den Ligegyldighed, som en Resolution om Kvindestemmeret mødte for tre Aar siden (foreslaaet af tyske Kvinder ved Amsterdam-Kongressen) og som vedtoges i en Fart paa den sidste Dags Møde uden Diskussion — og vi hermed sammenligner de vigtige Adresser fra adskillige »Genossinnen« ved Stuttgarts store Kvinde Conference baade i Sektionen for Kvinder alene og ved Kongressens offent-